

Arrest

nr. 195 311 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag mede steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name het algemene sektarische geweld in Bagdad en in zijn wijk Al Azamiya, en het feit dat zijn vader in 2007 neergeschoten werd door onbekenden. Hij voegt eraan toe dat zijn moeder bedreigd werd omwille van haar werk en dat zijn broer (geboren op 4 februari 2002) door haar bedreigers neergeschoten werd.

In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens onvoldoende elementen die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 14 februari 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van de aangifte bij het Al Sleikh politiekantoor, een kopie van de vaststellingen van het Al Sleikh politiekantoor, een kopie van de brief voor de onderzoeksrechter, een kopie van de genoteerde verklaringen van zijn moeder, een kopie van het verzoekschrift voor de onderzoeksrechter, een kopie van de overlijdensakte van zijn broer en een kopie van het forensisch verslag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en

het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

4.2. Zo gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het gegeven dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad betwist en verwijst naar (internet)artikels om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers Bagdad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met de documenten die zij heeft neergelegd: een kopie van de aangifte bij het Al Sleikh politiekantoor, een kopie van de vaststellingen van het Al Sleikh politiekantoor, een kopie van de brief voor de onderzoeksrechter, een kopie van de genoteerde verklaringen van haar moeder, een kopie van het verzoekschrift voor de onderzoeksrechter, een kopie van de overlijdensakte van haar broer en een kopie van het forensisch verslag. Verzoekende partij verwijt het CGVS opmerkingen te maken over de voorzorgen die haar moeder had kunnen nemen, doch wordt uit het oog verloren dat haar moeder niet alles kon regelen of voorzien zonder echtgenoot. Verzoekende partij wijst erop dat zij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen ten aanzien van haar moeder en de moord op haar jongere broer en is van oordeel dat er geen enkele reden is om aan de geloofwaardigheid te twifelen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar neergelegde documenten en deze opsomt, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Zo gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het gegeven dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.”* Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

In de mate verzoekende partij het CGVS verwijt opmerkingen te maken over de voorzorgen die haar moeder had kunnen nemen, stelt zij dat uit het oog wordt verloren dat haar moeder niet alles kon regelen of voorzien zonder echtgenoot. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht het volgende stelt hieromtrent in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de bedreigingen van uw moeder naar aanleiding van haar werk als inspectrice bij het Ministerie van Volksgezondheid en de moord op uw broer T.(...), moet worden vastgesteld dat deze niet overtuigen.*

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat het gedrag van uw moeder wijst op een zodanig gebrek aan interesse en initiatief, dat aan de door haar ervaren bedreigingen geen geloof kan worden gehecht. Op 10 december 2016 ontving uw moeder plots een telefoontje waarin onbekenden ermee dreigden haar jongste zoon T.(...) te vermoorden. Aangezien uw vader reeds in 2007 overleden was en u zich in België bevindt, moet deze bedreiging ten aanzien van haar enige overgebleven zoon haar toch enigszins ongerust gemaakt hebben (CGVS 31/05/2017, p.4). Temeer daar uit uw verklaringen duidelijk naar voren komt dat uw moeder zich erg bekommerde om het welzijn van haar beide zonen (zie vb eerste gehoor CGVS 30/05/2016, pp.9 en 17). Toch nam uw moeder geen enkele veiligheidsmaatregel om de veiligheid van T.(...) te waarborgen. Ze meldde geen van beide dreigtelefoons aan haar oversten of aan collega's, die zich nochtans eveneens inzetten tegen fraude en met wie zij toch een goede verstandhouding had. Ze gaf de dreigtelefoons evenmin aan bij de politie (CGVS 31/05/2017, pp.6-9). Ter verklaring stelde u dat de politie machteloos staat tegenover milities en dat uw moeder vreesde dat haar probleem net erger zou worden indien zij het op haar werk zou melden, omdat ze geen connecties had die haar konden helpen (CGVS 31/05/2017, pp.8-9). Nochtans werkte uw moeder op een overheidsdienst die zich actief inzette voor corruptie- en fraudebestrijding in Irak, waardoor redelijkerwijze verwacht mag worden dat haar dienst toch enigszins weet om te gaan met zulke situaties. Zelfs indien men zou aannemen dat uw moeder geen enkel initiatief nam om deze ernstige bedreigingen te melden en besloot het dossier dan maar gewoon te laten liggen, duidt haar gedrag op een totaal gebrek aan interesse: uw moeder trof immers evenmin voorzorgsmaatregelen ten aanzien van T.(...). U zei dat T.(...) vanaf 2008 drie halve dagen per week naar school bleef gaan, waaruit blijkt

dat uw moeder hem vrij liet om de wijk in te gaan ondanks herhaaldelijke niet mis te interpreteren doodsbedreigingen. Uiteindelijk zou hij dan ook vermoord zijn toen hij onderweg was naar school (CGVS 31/05/2017, pp.11-12). Dit fundamentele gebrek aan initiatief strookt allerm minst met de hierboven beschreven bekommernis die uw moeder uit ten aanzien van haar zonen. Geconfronteerd met deze opmerking zei u dat uw moeder niet verwacht had dat er iets zou gebeuren, dat zij machteloos was en dat uw broer T.(...) ook na 2008 nog meerdere keren gestopt was met school, afhankelijk van de familiale situatie (CGVS 31/05/2017, pp.14-15). Deze verklaring druist dan weer in tegen uw voorgaande verklaring dat T.(...), na een pauze van een jaar in 2008, gewoon weer naar school mocht gaan (CGVS 31/05/2017, p.12). Overigens is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaard had dat T.(...) definitief gestopt was met zijn studie en enkel voetbalde of op straat speelde met andere kinderen (eerste gehoor CGVS 30/05/2016, p.9). Hieruit blijkt dat u uw verklaringen aanpast volgens wat voor u het beste uitkomt op de vragen, wat uw geloofwaardigheid verder aantast." Waar verzoekende partij stelt dat uit het oog wordt verloren dat haar moeder niet alles kon regelen of voorzien zonder echtgenoot, merkt de Raad op dat deze uitleg het gedrag van verzoekende partij haar moeder niet kan verschonen en de Raad wijst er verder op dat iemand die daadwerkelijk zou worden bedreigd en vreest voor haar leven er alle belang bij heeft om veiligheidsmaatregelen en/of voorzorgsmaatregelen te nemen. Verzoekende partij haar moeder heeft nagelaten dergelijke maatregelen te nemen wat de vrees voor vervolging en de ernst van deze vervolging ondermijnt.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat zij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen ten aanzien van haar moeder en de moord op haar jongere broer en dat er geen enkele reden is om aan de geloofwaardigheid te twijfelen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht het volgende stelt in de bestreden beslissing: *"Ten tweede legde u ook vage en incoherente verklaringen af, wat de aannemelijkheid van uw asielaanvraag verder ondermijnt. Zo kon u slechts weinig informatie bieden over de concrete aanleiding van de moord op uw broer. Behalve dat het het Al Shaheed Adnan ziekenhuis betrof kent u geen verdere details over het dossier dat aan de basis lag voor de bedreigingen. U wist niet over welke materialen dit dossier ging, welke verdachte punten uw moeder aangetroffen had of waarom ze weigerde de aankoop te laten doorgaan. U vermoedde dat de directie van het ziekenhuis iets te maken heeft met de moord op uw broer, maar u wist niet wie of welke groepering erbij betrokken was, noch hebt u een idee welk belang zij bij het dossier zouden kunnen hebben. U had ook geen idee wanneer uw moeder de tweede dreigtelefoon ontving. Ter verklaring stelde u dat uw moeder niet veel details vertelde en dat jullie er niet over praten wegens haar psychologische toestand (CGVS 31/05/2017, p.5, p.8 en p.14). Echter, gezien dit welbepaalde dossier de cruciale reden was voor de moord op uw broer en ook uw terugkeer naar Irak onmogelijk maakt volgens u, kan men toch verwachten dat u zich beter informeerde over de grondslag van uw tweede asielaanvraag, ongeacht de psychologische situatie van uw moeder.*

Daarenboven legde u incoherente verklaringen af over de datum van de eerste dreigtelefoon. U vermeldde spontaan dat uw moeder op 10 februari 2016 de eerste dreigtelefoon ontving (CGVS 31/05/2017, p.3). Nadien kwam deze datum nog tot vijf keer toe ter sprake tijdens uw gehoor CGVS 31/05/2017, pp.8 en 10). Vervolgens werd u gevraagd waarom uw moeder deze bedreigingen al die tijd voor u verzwegen, hoewel dit een fundamenteel element zou zijn voor uw eerste asielaanvraag, die toen lopende was. U antwoordde dat uw moeder u niet ongerust wilde maken, en dat u toen toch al een weigeringsbeslissing had gekregen (CGVS 31/05/2017, p.10). Na de pauze paste u plots uw verklaringen aan en stelde u dat uw moeder haar eerste dreigtelefoon op 10 december 2016 had ontvangen, en dat u de 12 verward had met een 2. U weet uw vergissing aan de zenuwen (CGVS 31/05/2017, p.11). Ook op de door u neergelegde politieklacht staat genoteerd dat uw moeder op 10 december 2016 haar eerste dreigtelefoon ontving, en niet in februari (zie stuk 1). Het feit dat u zich tot vijf keer toe vergiste van datum ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd er immers op gewezen dat er toch een zekere periode zat tussen de eerste dreigtelefoon van februari 2016 en uw eerste gehoor bij het CGVS in mei 2016, waar u volledig mee instemde (CGVS 31/05/2017, pp.8 en 10)." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS